

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๘/๒๕๕๙

ศาลปกครองกลาง

ศาลแพ่ง

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

คดีที่เอกชนฟ้องหน่วยงานทางปกครอง ขอให้เพิกถอนที่ดินสาธารณประโยชน์และโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินคืนให้แก่ผู้ฟ้องคดี จากการที่ผู้ฟ้องคดีได้เคยจดทะเบียนแบ่งหักที่ดินบางส่วนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อใช้เป็นถนนสาธารณประโยชน์ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เคยใช้ประโยชน์ในที่ดินเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร เมื่อกรณีตามคำฟ้องไม่มีกฎหมายใดกำหนดหน้าที่ของหน่วยงานทางปกครองในการเพิกถอนที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินหรือเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินคืนให้แก่ผู้อุทธรณ์ให้ตามคำร้องขอ เนื่องจากสาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้นจะโอนแก่กันได้ เว้นแต่อาศัยอำนาจแห่งบทกฎหมายเฉพาะหรือพระราชกฤษฎีกา ทั้งการถอนสภาพหรือโอนที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินต้องกระทำโดยพระราชบัญญัติหรือพระราชกฤษฎีกาแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๕ ประกอบประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา ๘ วรรคสอง กรณีจึงมิใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือ ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อไม่เข้าลักษณะคดีพิพาทที่กฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของ ศาลปกครองแล้ว คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวงที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจศาลอื่น